

[Forsvarsministeren.]

på, at for så vidt man vil bygge en ændret ordning på auditørerne, vil en udvidelse af auditørkorpset blive nødvendig, så meget mere som man vel nok kan sige, at allerede nu er en udvidelse tiltrængt. Den har været udsendt indtil nu, bl. a. under hensyntagen til, at dette lovforslag skulle til behandling her.

Jeg kan ikke tænke mig andet, end at der må foreligge en misforståelse, når det ærede medlem hr. Ingmar Wagner sagde, at man ville lægge pres på domstolene for at få dem til at godkende de arbitrære straffe, der er idømt af militære chefer. Jeg kender ikke noget til, at man skulle have ønsket at lægge pres på domstolene, og navnlig vil jeg da anse det for helt udelukket, at domstolene ville lade sig presse, så jeg kan overhovedet ikke se meningen med denne udtalelse. Noget helt andet er, at så vidt det er mig bekendt, sker det kun i relativt få tilfælde, at man underkender de arbitrære straffedomme, men det behøver jo ikke at være noget, som man, om jeg så må sige, kan lægge domstolene til last. Man kan måske snarere sige, at det er vidnesbyrd om, at man fra de militære myndigheders side ikke har dømt for strengt eller grebet ved siden af.

Det ærede medlem omtalte også spørgsmålet om orlovens længde, når der gives lørdag-søndagsorlov, og pegede dels på den særordning, der findes for Bornholm, dels på de vanskeligheder, der kunne være andre steder i landet. Så vidt det er mig bekendt, tages der også andre steder et vist hensyn på det punkt, som det ærede medlem omtalte. Jeg ved godt, at der nu og da har været nogle vanskeligheder og har også været opmærksom på disse problemer. Det er klart, at når den nye ordning vedrørende frihederne skal træde i kraft, må der i hvert tilfælde ikke på disse punkter ske nogen forringelse, og skulle der være urimelige forhold i forbindelse med lørdag-søndagsorlov for de værnepligtige, må vi naturligvis se på dem og rette dem. Jeg kan ikke på stående fod tage stilling til, om der er noget rigtigt i det ærede medlems påstand om, at der var idømt talrige — jeg forstod urimeligt mange — arbitrære straffe på skibe på togt. Jeg vil imidlertid gerne på den givne foranledning undersøge, om der

virkelig skulle være noget galt på dette område. Jeg vil på forhånd betvivle det, men jeg skal som sagt gerne undersøge spørgsmålet.

Ingmar Wagner: Jeg takker forsvarsministeren, fordi han vil kigge på de to spørgsmål om orlovsordningen og idømmelse af straffe på skibe på togt.

Jeg tror, det sidste spørgsmål er et alvorligt problem for mange værnepligtige marinere, netop fordi chefen i mange tilfælde har benyttet sin magt og idømt urimelige straffe, medens skibet lå i havn. Jeg kan naturligvis kun glæde mig over, at ministeren vil tage spørgsmålet op og undersøge det, og jeg er villig til at forelægge materiale om sagen og henvise til særlige tilfælde. Der har også været noget fremme i pressen derom, i særdeleshed i ungdomsbladene har man været utilfreds med denne praksis.

Hvad orlovsordningen angår, har jeg især talt med soldaterne fra Høvelte og Sandholm, som har deres hjem i Jylland, og som har været virkelig nervøse for, at, de, når disse specielle befalede friheder blev givet, ikke fik dem i lighed med, hvad man f. eks. havde fået på Bornholm.

Så er der til sidst spørgsmålet om auditørens udtalelse i den sag, jeg omtalte. Jeg vil ikke bede den højtærede formand om tilladelse til et citat — jeg tror ikke, det er nødvendigt — men kun henvise til, at auditøren direkte udtalte i retssalen, at det var uheldigt, og at det ville svække de værnepligtiges disciplin at afvige fra de militære afgørelser. Han sagde det så kraftigt, at marinerens forsvarer protesterede energisk derimod og erklærede, at hvis det virkelig var tilfældet, at afgørelsen ikke kunne ændres, og man fra auditørens side direkte lagde pres på domstolen, så var der overhovedet ingen mening i at føre disse sager frem for domstolene. Derfor er det ikke domstolen, som man kan anke over, men i dette tilfælde auditøren, som forsøgte at lægge pres på domstolen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.